

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2017/371 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 1 martie 2017

de modificare a Regulamentului (CE) nr. 539/2001 al Consiliului de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (revizuirea mecanismului de suspendare)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 77 alineatul (2) litera (a),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽¹⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului ⁽²⁾ stabilește lista țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe ale statelor membre și lista țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație.
- (2) Mecanismul de suspendare temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001, astfel cum este prevăzut în articolul 1a din respectivul regulament (denumit în continuare „mecanismul de suspendare”) ar trebui consolidat, astfel încât statele membre să poată notifica mai ușor circumstanțele care conduc la o eventuală suspendare, iar Comisia să poată să declanșeze mecanismul de suspendare din proprie inițiativă.
- (3) În special, utilizarea mecanismului de suspendare ar trebui să fie înlesnită prin reducerea perioadelor de referință și a termenelor, permițând o accelerare a procedurii, și prin extinderea motivelor posibile de suspendare, astfel încât să includă o reducere a cooperării privind readmisia, precum și o creștere substanțială a riscurilor la adresa ordinii publice sau a securității interne a statelor membre ca unul dintre aceste motive. Această reducere a cooperării ar trebui să cuprindă o creștere semnificativă a ratei de refuz a cererilor de readmisie, inclusiv pentru resortisanții țărilor terțe care au tranzitat țara terță în cauză, atunci când obligația de readmisie este prevăzută printr-un acord de readmisie încheiat între Uniune sau un stat membru și acea țară terță. De asemenea, Comisia ar trebui să poată să declanșeze mecanismul de suspendare în cazul în care țara terță nu cooperează în ceea ce privește readmisia, în special în cazul în care s-a încheiat un acord de readmisie între țara terță în cauză și Uniune.
- (4) În sensul mecanismului de suspendare, o creștere substanțială indică o creștere care depășește un prag de 50 %. Aceasta poate indica, de asemenea, o creștere mai redusă dacă Comisia consideră că se aplică în cazul special notificat de statul membru în cauză.
- (5) În sensul mecanismului de suspendare, o rată de recunoaștere scăzută indică o rată de recunoaștere a cererilor de azil de aproximativ 3-4 %. Aceasta poate indica, de asemenea, o rată de recunoaștere mai ridicată dacă Comisia consideră că se aplică în cazul special notificat de statul membru în cauză.

⁽¹⁾ Poziția Parlamentului European din 15 decembrie 2016 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 27 februarie 2017.

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

- (6) Este necesar să se evite și să se contracareze orice abuz privind exceptarea de la obligativitatea vizelor în cazul în care aceasta determină o creștere a presiunii exercitate de migrație, care rezultă, de exemplu, din creșterea numărului de cereri de azil neîntemeiate, precum și în cazul în care exceptarea de la obligativitatea vizelor determină apariția unor cereri neîntemeiate de permise de ședere.
- (7) În vederea asigurării faptului că cerințele specifice, care se întemeiază pe articolul - 1 și care au fost utilizate pentru evaluarea oportunității exceptării de la obligativitatea vizelor, acordată în urma finalizării cu succes a unui dialog privind liberalizarea vizelor, continuă să fie îndeplinite în timp, Comisia ar trebui să monitorizeze situația din țările terțe în cauză. Comisia ar trebui să acorde o atenție deosebită situației drepturilor omului în țările terțe în cauză.
- (8) Comisia ar trebui să raporteze cu regularitate către Parlamentul European și Consiliul cel puțin o dată pe an, pentru o perioadă de șapte ani de la intrarea în vigoare a liberalizării vizelor pentru țara terță respectivă, și ulterior în cazul în care Comisia consideră că este necesar, ori la cererea Parlamentului European sau a Consiliului.
- (9) Înainte de a lua orice decizie de a suspenda temporar exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe, Comisia ar trebui să țină seama de situația drepturilor omului din țara terță respectivă și de eventualele consecințe ale unei suspendări a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru această situație.
- (10) Pentru a asigura aplicarea eficientă a mecanismului de suspendare și în special în cazul în care este nevoie de un răspuns urgent pentru a rezolva dificultățile întâmpinate de cel puțin un stat membru și ținând seama de impactul general al situației de urgență asupra Uniunii în ansamblu, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Aceste competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾. Pentru adoptarea acestor acte de punere în aplicare ar trebui utilizată procedura de examinare.
- (11) Suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor printr-un act de punere în aplicare ar trebui să vizeze anumite categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză, prin trimitere la tipurile relevante de documente de călătorie și, după caz, la criteriile suplimentare, precum persoanele care călătoresc pentru prima dată pe teritoriul statelor membre. Actul de punere în aplicare ar trebui să stabilească categoriile de resortisanți cărora ar trebui să li se aplice suspendarea, ținând seama de circumstanțele specifice notificate de unul sau mai multe state membre sau raportate de către Comisie, precum și de principiul proporționalității.
- (12) Pentru a asigura implicarea corespunzătoare a Parlamentului European și a Consiliului în punerea în aplicare a mecanismului de suspendare, dată fiind natura politică sensibilă a unei suspendări a unei exceptări de la obligativitatea vizelor pentru toți resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 și implicațiile sale orizontale pentru statele membre și pentru Uniune în ansamblu său, în special pentru relațiile lor externe și pentru funcționarea globală a spațiului Schengen, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește suspendarea temporară a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țărilor terțe în cauză. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare⁽²⁾. În special, pentru a asigura participarea egală la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei însărcinate cu pregătirea actelor delegate.
- (13) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului⁽³⁾; prin urmare, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.
- (14) Prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului⁽⁴⁾; prin urmare, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și acesta nu i se aplică.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

⁽²⁾ JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

⁽³⁾ Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

⁽⁴⁾ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

- (15) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽¹⁾, care intră sub incidența articolului 1 litera B din Decizia 1999/437/CE a Consiliului ⁽²⁾.
- (16) În ceea ce privește Elveția, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽³⁾, care intră sub incidența articolului 1 litera B din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului ⁽⁴⁾.
- (17) În ceea ce privește Liechtenstein, prezentul regulament constituie o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen ⁽⁵⁾, care intră sub incidența articolului 1 litera B din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE a Consiliului ⁽⁶⁾.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (CE) nr. 539/2001 se modifică după cum urmează:

1. Articolul 1a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1a

(1) Prin derogare de la articolul 1 alineatul (2), exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II se suspendă temporar, pe baza unor date obiective și relevante, în conformitate cu prezentul articol.

(2) Un stat membru poate să notifice Comisiei dacă se confruntă, într-o perioadă de două luni, comparativ cu aceeași perioadă din anul precedent sau cu ultimele două luni care preced punerea în aplicare a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții unei țări terțe care figurează pe lista din anexa II, cu una sau mai multe dintre următoarele circumstanțe:

- (a) o creștere substanțială a numărului de resortisanți ai respectivei țări terțe cărora li s-a refuzat intrarea sau care s-au dovedit a fi în situație de ședere pe teritoriul statului membru fără a avea acest drept;
- (b) o creștere substanțială a numărului de cereri de azil din partea resortisanților respectivei țări terțe pentru care rata de recunoaștere este scăzută;
- (c) o reducere a cooperării privind readmisia cu țara terță respectivă, susținută de date adecvate, în special o creștere semnificativă a ratei de refuz a cererilor de readmisie trimise de statul membru respectivei țări terțe pentru resortisanții proprii sau, în cazul în care un acord de readmisie încheiat între Uniune și statul membru respectiv și respectiva țară terță prevede astfel, pentru resortisanții țărilor terțe care au tranzitat țara terță respectivă;

⁽¹⁾ JO L 176, 10.7.1999, p. 36.

⁽²⁾ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

⁽³⁾ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

⁽⁴⁾ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

⁽⁵⁾ JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

⁽⁶⁾ Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

- (d) un risc crescut sau o amenințare iminentă la adresa ordinii publice sau a securității interne a statelor membre, îndeosebi o creștere substanțială a numărului de infracțiuni grave, legate de resortisanți ai țării terțe respective, susținută de informații obiective, concrete și relevante și de date furnizate de autoritățile competente.

Notificarea menționată în primul paragraf precizează motivele pe care aceasta se întemeiază și cuprinde date și statistici relevante, precum și o explicație detaliată a măsurilor preliminare pe care statul membru în cauză le-a luat în vederea remedierii situației. Statul membru în cauză poate specifica, în notificarea sa, ce categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză urmează să facă obiectul unui act de punere în aplicare în temeiul alineatului (4) litera (a), indicând motivele detaliate în acest sens. Comisia informează Parlamentul European și Consiliul de îndată ce primește o astfel de notificare.

(2a) În cazul în care Comisia, ținând seama de date, rapoarte și statistici relevante, dispune de informații concrete și fiabile cu privire la circumstanțele menționate la alineatul (2) litera (a), (b), (c) sau (d), provenind dintr-unul sau mai multe state membre, sau cu privire la necooperarea țării terțe în materie de readmisie, în special în cazul în care s-a încheiat un acord de readmisie între țara terță respectivă și Uniune, de exemplu:

- refuzul de a prelucra cererile de readmisie sau neprelucrarea acestora în timp util;
- neeliberarea documentelor de călătorie în timp util în scopul returnării în termenele specificate în acordul de readmisie sau neacceptarea documentelor de călătorie europene eliberate după expirarea termenelor menționate în acordul de readmisie; sau
- rezilierea ori suspendarea acordului de readmisie,

Comisia informează de îndată Parlamentul European și Consiliul cu privire la analiza sa și se aplică alineatul (4).

(2b) Comisia monitorizează îndeplinirea continuă a cerințelor specifice, care se întemeiază pe articolul - 1 și care au fost utilizate pentru a evalua oportunitatea acordării unei liberalizări a vizelor, de către țările terțe ai căror resortisanți au fost exonerati de obligația de a deține viză atunci când călătoresc pe teritoriul statelor membre, ca urmare a încheierii cu succes a unui dialog privind liberalizarea vizelor desfășurat între Uniune și țara terță respectivă.

În plus, Comisia transmite rapoarte cu regularitate către Parlamentul European și către Consiliu cel puțin o dată pe an, pentru o perioadă de șapte ani de la data intrării în vigoare a liberalizării vizelor pentru țara terță respectivă, și ulterior în cazul în care Comisia consideră că este necesar, ori la cererea Parlamentului European sau a Consiliului. Raportul se concentrează asupra țărilor terțe pentru care Comisia consideră, bazându-se pe informații concrete și fiabile, că anumite cerințe nu mai sunt îndeplinite.

În cazul în care un raport al Comisiei arată că una sau mai multe dintre cerințele specifice nu mai este îndeplinită în ceea ce privește o anumită țară terță, se aplică alineatul (4).

(3) Comisia examinează orice notificare transmisă în temeiul alineatului (2), luând în considerare:

- (a) existența oricăreia dintre situațiile descrise la alineatul (2);
- (b) numărul de state membre afectate de oricare dintre situațiile descrise la alineatul (2);
- (c) impactul general al circumstanțelor menționate la alineatul (2) asupra situației migrației în Uniune, astfel cum rezultă acesta din datele furnizate de statele membre sau din datele de care dispune Comisia;
- (d) rapoartele întocmite de poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european, de Biroul European de Sprijin pentru Azil sau de Oficiul European de Poliție (Europol) sau de orice altă instituție, organism, oficiu sau agenție a Uniunii sau de orice organizație internațională competentă în domeniile reglementate de prezentul regulament, dacă circumstanțele o impun în cazul respectiv;
- (e) indicațiile pe care statul membru în cauză le-ar fi putut da în notificarea sa în ceea ce privește măsurile posibile în temeiul alineatului (4) litera (a);
- (f) chestiunea generală a ordinii publice și a securității interne, cu consultarea statului membru în cauză.

Comisia informează Parlamentul European și Consiliul asupra rezultatelor examinării sale.

(4) În cazul în care, pe baza analizei menționate la alineatul (2a), a raportului menționat la alineatul (2b) sau a examinării menționate la alineatul (3), și luând în considerare consecințele unei suspendări a exceptării de la obligativitatea vizelor pentru relațiile externe ale Uniunii și ale statelor sale membre cu țara terță în cauză, lucrând în strânsă cooperare cu țara terță respectivă pentru a găsi soluții alternative pe termen lung, Comisia stabilește că se impun acțiuni, sau în cazul în care o majoritate simplă a statelor membre au notificat Comisia cu privire la existența circumstanțelor menționate la alineatul (2) litera (a), (b), (c) sau (d), se aplică următoarele dispoziții:

- (a) Comisia adoptă un act de punere în aplicare care suspendă temporar exceptarea de la obligativitatea vizelor pentru resortisanții țării terțe în cauză pentru o perioadă de nouă luni. Suspendarea se aplică anumitor categorii de resortisanți ai țării terțe în cauză, prin trimitere la tipurile relevante de documente de călătorie și, după caz, la criterii suplimentare. La determinarea categoriilor de suspendare care se aplică, Comisia, pe baza informațiilor disponibile, include categorii suficient de ample pentru a contribui în mod eficient la abordarea circumstanțelor menționate la alineatele (2), (2a) și (2b) în fiecare caz specific, respectând în același timp principiul proporționalității. Comisia adoptă actul de punere în aplicare în termen o lună de la:

- (i) primirea notificării menționate la alineatul (2);
- (ii) momentul în care a luat cunoștință de informațiile menționate la alineatul (2a);
- (iii) prezentarea raportului menționat la alineatul (2b); sau
- (iv) primirea notificării din partea unei majorități simple a statelor membre cu privire la existența circumstanțelor menționate la alineatul (2) litera (a), (b), (c) sau (d).

Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 4a alineatul (2). Acest act stabilește data la care produce efecte suspendarea exceptării de la obligativitatea vizelor.

În cursul perioadei de suspendare, Comisia stabilește un dialog consolidat cu țara terță în cauză în vederea remedierii circumstanțelor respective.

- (b) În cazul în care circumstanțele menționate la alineatele (2), (2a) și (2b) persistă, Comisia adoptă, cel târziu cu două luni înainte de expirarea perioadei de nouă luni menționată la litera (a) din prezentul alineat, un act delegat în conformitate cu articolul 4b prin care suspendă temporar aplicarea anexei II pe o perioadă de 18 luni pentru toți resortisanții țării terțe în cauză. Actul delegat produce efecte de la data expirării actului de punere în aplicare menționat la litera (a) din prezentul alineat și modifică anexa II în consecință. Modificarea respectivă se efectuează prin introducerea unei note de subsol, lângă numele țării terțe în cauză, care precizează că exceptarea de la obligativitatea vizelor este suspendată în ceea ce privește țara terță respectivă și care specifică perioada respectivei suspendări.

În cazul în care Comisia a înaintat o propunere legislativă în temeiul alineatului (5), perioada de suspendare prevăzută în actul delegat se prelungește cu șase luni. Nota de subsol se modifică în consecință.

Fără a aduce atingere aplicării articolului 4, pe perioada suspendării resortisanții țării terțe în cauză au obligația de a deține viză la trecerea frontierelor externe ale statelor membre.

Un stat membru care, în conformitate cu articolul 4, prevede noi exceptări de la obligativitatea vizelor pentru o categorie de resortisanți ai țării terțe vizate de actul care suspendă exceptarea de la obligativitatea vizelor, comunică măsurile respective în conformitate cu articolul 5.

(5) Înainte de expirarea perioadei de valabilitate a actului delegat adoptat în temeiul alineatului (4) litera (b), Comisia prezintă un raport Parlamentului European și Consiliului. Raportul poate fi însoțit de o propunere legislativă de modificare a prezentului regulament, în vederea transferării trimiterii la țara terță în cauză de la anexa II la anexa I.

(6) În cazul în care a înaintat o propunere legislativă în temeiul alineatului (5), Comisia poate prelungi valabilitatea actului de punere în aplicare adoptat în temeiul alineatului (4) cu o perioadă care să nu depășească 12 luni. Decizia de prelungire a valabilității actului de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 4a alineatul (2).";

2. Articolul 1b se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 1b

Până la 10 ianuarie 2018, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează eficiența mecanismului de reciprocitate prevăzut la articolul 1 alineatul (4) și, după caz, transmite o propunere legislativă pentru modificarea prezentului regulament. Parlamentul European și Consiliul hotărăsc asupra acestei propuneri prin procedura legislativă ordinară.”;

3. Se introduce următorul articol:

„Articolul 1c

Până la 29 martie 2021, Comisia transmite un raport Parlamentului European și Consiliului în care evaluează eficacitatea mecanismului de suspendare prevăzut la articolul 1a și, după caz, transmite o propunere legislativă pentru modificarea prezentului regulament. Parlamentul European și Consiliul hotărăsc asupra acestei propuneri prin procedura legislativă ordinară.”;

4. Articolul 4b se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 4b

(1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.

(2) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 1 alineatul (4) litera (f) se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 9 ianuarie 2014. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opun prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(2a) Competența de a adopta actele delegate menționată la articolul 1a alineatul (4) litera (b) se conferă Comisiei pentru o perioadă de cinci ani de la 28 martie 2017. Comisia prezintă un raport privind delegarea de competențe cel târziu cu nouă luni înainte de încheierea perioadei de cinci ani. Delegarea de competențe se prelungește tacit cu perioade de timp identice, cu excepția cazului în care Parlamentul European sau Consiliul se opune prelungirii respective cel târziu cu trei luni înainte de încheierea fiecărei perioade.

(3) Delegarea de competențe menționată la articolul 1 alineatul (4) litera (f) și la articolul 1a alineatul (4) litera (b) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere actelor delegate care sunt deja în vigoare.

(3a) Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia consultă experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional din 13 aprilie 2016 privind o mai bună legiferare (*).

(4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.

(5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1 alineatul (4) litera (f) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de patru luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții. Acest termen se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

(6) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 1a alineatul (4) litera (b) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu, sau în cazul în care, înaintea expirării termenului respectiv, atât Parlamentul European, cât și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecții.

(*) JO L 123, 12.5.2016, p. 1.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles, 1 martie 2017.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

C. AGIUS